

01 ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Το πραξικόπημα για το οποίο κανείς δεν μιλά, που έφερε την κυβέρνηση του Χίλτον (5-6 Ιουλίου 2015)

■ ΤΟΥ ΡΟΥΝΤΙ ΡΙΝΑΛΝΤΙ

Η εβδομάδα που διανύουμε (27/6-6/7) είναι η 9η επέτειος από την εβδομάδα του Δημοψηφίσματος και του «ΟΧΙ» του ελληνικού λαού. Είναι βεβαίως και η 9η επέτειος από τη νύχτα της 5ης προς 6η Ιουλίου, στο σκοτάδι της οποίας πραγματοποιήθηκε ένα πραξικόπημα για το οποίο λίγα έχουν ειπωθεί. Κανένας από τους σημερινούς πανηγυρίζοντες (ΣΥΡΙΖΑ, Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ κ.λπ.) για τη «διάσωση της Ελλάδας» δεν θέλει να θυμάται τι έγινε, ή να αναφέρει λεπτομέρειες. Κατά καιρούς λέχθηκαν κάποια μισόλογα κι έγιναν μερικές αποκαλύψεις, αλλά όλοι μαζί θέλουν να ξεχάσουν τι ακριβώς έγινε, και πώς. Βέβαια ο μήνας Ιούλιος στη σύγχρονη ελληνική ιστορία είναι φορτωμένος από πραξικοπήματα, μεγάλες κινητοποιήσεις, εισβολές και πολέμους, οπότε δεν φαίνεται τόσο περίεργο να συμβαίνουν μεγάλα γεγονότα. Ας θυμηθούμε ορισμένα από αυτά:

- Βασιλικό πραξικόπημα στις 15 Ιουλίου 1965 και αποπομπή της κυβέρνησης Γεωργίου Παπανδρέου, κυβερνήσεις αποστασίας, Ιουλιανά (όπως ονομάστηκε το τεράστιο λαϊκό κίνημα που πυροδοτήθηκε από αυτές τις εξελίξεις). Για 100 μέρες οι διαδηλώσεις και οι συγκρούσεις με την αστυνομία ήταν σχεδόν καθημερινές. Τότε (21/7/1965) δολοφονήθηκε ο Σωτήρης Πέτρουλας.

- 15 Ιουλίου 1974: πραξικόπημα στην Κύπρο οργανωμένο από τη χούντα του Ιωαννίδη με αμερικανική παρότρυνση, και ανατροπή του Μακαρίου. 20 Ιουλίου 1974: πρώτη τουρκική εισβολή, και σταδιακή προέλαση των τουρκικών στρατευμάτων. 23 Ιουλίου 1974: πτώση της Χούντας και Μεταπολίτευση, κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας υπό τον Καραμανλή. Εγκατάλειψη της Κύπρου, μεγάλες κινητοποιήσεις στην Ελλάδα για αποκατάσταση δημοκρατίας, Κυπριακό, αποχουνοποίηση. 15 Αυγούστου 1974: «Αττίλας 2», που οδήγησε στην κατάληψη του 40% της Κύπρου.

- Τέλη Ιουνίου 2015: τελεσίγραφα της ευρωκρατίας και των Δανει-

στών, αδυναμία της ελληνικής πλευράς να πληρώσει τις δόσεις αφού αποστράγγισε όλα τα ταμεία μέχρι τότε, επενδύοντας στην αυταπάτη μιας «διαπραγμάτευσης» με τους «θεσμούς». Στις 27/6 ο Τσίπρας εξαγγέλλει τη διεξαγωγή Δημοψηφίσματος για την αποδοχή ή όχι των προτάσεων των Δανειστών. Δραματική εβδομάδα: κλειστές οι τράπεζες, πολλές απειλές ενάντια στην Ελλάδα, εσωτερικές διαφωνίες στο στρατόπεδο της κυβέρνησης. Στο δημοψήφισμα της 5ης Ιουλίου το αποτέλεσμα είναι συντριπτικό: 61,31% «ΟΧΙ» (3.558.450 ψήφοι), 38,69% «ναι» (2.245.537 ψήφοι). Το ίδιο βράδυ που ο λαός πανηγυρίζει εκτυλίσσεται ένα πραγματικό πραξικόπημα (το οποίο θα αναλύσουμε παρακάτω). Την επομένη, 6/7, διεξάγεται σύνοδος αρχηγών των κομμάτων όπου αποφασίζεται, ανατρέποντας τη λαϊκή ετυμηγορία, να αποδεχθεί η ελληνική πλευρά ό,τι της προτείνουν οι Δανειστές. Πράγμα που γίνεται μέσα σε μια εβδομάδα (12/7) και ζητούνται εγγυήσεις από όλα τα κόμματα ότι θα στηρίξουν όλα τα προαπαιτούμενα και στη συνέχεια την ίδια τη συμφωνία. Την Παρασκευή 14/8 υπερψηφίστηκε μετά από ολονύχτια συζήτηση στη Βουλή, που άνοιξε κατακαλόκαιρο μόνο γι' αυτό το θέμα, το τρίτο «πρόγραμμα στήριξης». Το «ναι» συγκέντρωσε 222 ψήφους (ΣΥΡΙΖΑ, Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ, Ποτάμι), το «όχι»

64, ενώ 11 βουλευτές δήλωσαν «παρών». Ο ΣΥΡΙΖΑ κατέγραψε συνολικά 47 απώλειες.

Δημοψήφισμα...

Σήμερα κανένας δεν έχει την παραμικρή αμφιβολία πως το Δημοψήφισμα έγινε με πρωτοβουλία του Τσίπρα όχι για να κερδηθεί, αλλά είτε για να χαθεί ανοικτά με μια επικράτηση του «ναι» (που θα οδηγούσε την κυβέρνηση σε συνθηκολόγηση με τους «θεσμούς» και την τρόικα), είτε να κερδηθεί με πολύ μικρή διαφορά - γεγονός στην ελληνική πλευρά ώστε να τύχει καλύτερης μεταχείρισης στον «αναγκαίο συμβιβασμό». Μάλιστα μια τέτοια προοπτική θα διευκόλυνε τον Τσίπρα να δηλώσει ότι η κοινωνία είναι περίπου διχασμένη, κι άρα αναπόφευκτος ο συμβιβασμός.

Την εβδομάδα όμως από την εξαγγελία του Δημοψηφίσματος μέχρι τη διεξαγωγή του συνέβη κάτι που δεν είχαν υπολογίσει, ούτε ο Τσίπρας ούτε ο συνασπισμός των «μένουμε Ευρώπη», ο οποίος συσπείρωνε όλο τον ανφάνγκατέ της ευρωδουλείας και του εκσυγχρονισμού: ολόκληρη τη Δεξιά (μέχρι και διάγγελμα Καραμανλή υπέρ του «ναι»), όλο το Σημιτικό στρατόπεδο, ολόκληρο το ΠΑΣΟΚ, όλους τους οικονομικούς παράγοντες κ.ο.κ. Αυτό που συνέβη ήταν ότι ο λαός πήρε

στις πλάτες του το «ΟΧΙ», κινητοποιήθηκε σε όλες τις γωνίες της χώρας, υπήρξε μια πρωτοφανής ανάταση και κινητοποίηση, ιδιαίτερα της νεολαίας. Αυτά έφεραν ένα εκπληκτικό αποτέλεσμα, μια διαφορά 22,6% κι όχι ένα αναιμικό 1-2% που θα διευκόλυνε όλους τους χειρισμούς.

...και Πραξικόπημα

Από το απόγευμα, μόλις ανακοινώθηκαν τα exit polls, ξεκίνησε το **πραξικόπημα**. Δεν είχαμε απλά μια «κωλοτούμπα» όπως καταγράφηκε στη συνέχεια, δηλαδή μια μεταστροφή του «αναξιόπιστου Τσίπρα». Όλα τα πραξικοπήματα έχουν μια περίοδο προετοιμασίας αλλά και μια αποφασιστική στιγμή όπου «καταλαμβάνεται το οχυρό», παύεται μια κυβέρνηση, καταπατιέται η λαϊκή κυριαρχία, εγκαθίσταται με πιο φανερό και ανοικτό τρόπο ένα καθεστώς.

Το **πραξικόπημα** έχει εμπνευστές και εκτελεστές, έχει διεθνείς διασυνδέσεις και εσωτερικές δυνάμεις που το προώθησαν, έχει και μια ιδιομορφία: δεν προκαλείται άμεση πτώση ή παραίτηση της κυβέρνησης που υπήρχε, αλλά πλήρης συνθηκολόγησή της και κάλυψη του πραξικοπήματος. Μάλιστα στην πορεία η κυβέρνηση αυτή γίνεται τμήμα του τροϊκανού σχεδιασμού (του πιο βάρβαρου μνημονιακού καθεστώτος, με πλήρη εκποίηση όλης της δημόσιας περιουσίας της χώρας για 99 χρόνια). Και στη συνέχεια πανηγυρίζει πως έτσι έσωσε τη χώρα...

Όλοι πάντως ομνύουν στο τι παρήγαγε το **πραξικόπημα** ενάντια στον λαό: Η τρόικα, οι ευρωκρατία, ο Στουρνάρας, το οικονομικό καταστημένο και οι έλληνες ολιγάρχες, τα συστημικά κόμματα Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ, ΣΥΡΙΖΑ (όλες οι πτέρυγες που παρέμειναν μετά το 2015 στις τάξεις του). Με το παραγόμενο αποτέλεσμα του **πραξικοπήματος** «σώθηκε» κατά τη γνώμη τους (κανένας δεν έχει την παραμικρή αμφιβολία!) η χώρα από την καταστροφή. Εδώ έχουμε μια θριαμβολογία όλων όσων είναι υπεύθυνοι για τη **χρεοκοπία** της χώρας, αλλά παρουσιάζονται σαν

σωτήρες της...

Μεθόδευση και κατάληξη

Η προετοιμασία από πλευράς του διεθνούς παράγοντα (τρόικα, Κομισιόν, ΕΚΤ κ.λπ.) ήταν ο οικονομικός στραγγαλισμός και η απόσπαση της συναίνεσης από την ελληνική κυβέρνηση, να μην νομοθετεί τίποτα χωρίς την άμεση έγκριση των Δανειστών. Αυτό προέβλεπε ήδη η συμφωνία της 20ής Φεβρουαρίου, που παρουσιάστηκε από Τσίπρα και Βαρουφάκη ως ιστορική σελίδα της Ευρώπης (αργότερα ο Βαρουφάκης θα κάνει αυτοκριτική για εκείνη την εκτίμηση, αλλά δεν είναι ένα μικρό λάθος τακτικής...). Έτσι όλοι οι Δανειστές γνώριζαν ότι περίπου τον Ιούνιο θα αποστραγγίζονταν η ελληνική οικονομία, θα είχαν αδειάσει όλα τα ταμεία για να πληρώνονται οι δόσεις των προηγούμενων μνημονίων, και εκεί θα έστελναν τα τελεσίγραφα τους. Δεν ήθελαν να πετύχουν απλά μια συμφωνία: επιθυμούσαν μια συντριβή και μια άνευ όρων συνθηκολόγηση, κυρίως για να στείλουν ένα μήνυμα σε όλες τις υπόλοιπες ευρωπαϊκές χώρες (ιδίως του ευρωπαϊκού Νότου) να μην τολμήσει κανείς να βγει από τις ράγες της Γερμανικής νεοφιλελεύθερης Ευρώπης. Όποια «συμφωνία» έπρεπε να έχει και έντονα τιμωρητικά χαρακτηριστικά...

Η ευρωκρατία είχε πολλές επιλογές για να δείξει την πυγμή της (από το Grexit μέχρι 30 επαχθές μνημόνιο). Πολιτικά είτε ο Τσίπρας θα γίνονταν όργανό τους, είτε θα ανατρέπονταν από κάποιο άλλο μνημονιακό πολιτικό σχήμα. Η ζωή τα έφερε λίγο διαφορετικά. Είχαμε πραξικόπημα, κατάργηση ουσιαστικά της κυβέρνησης Τσίπρα, πλήρη παράδοσή του και αποδοχή του 3ου μνημονίου και των όρων του. Στη συνέχεια νέες εκλογές τον Σεπτέμβριο 2015, και ξανά κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ (διότι η Ν.Δ. και το ΠΑΣΟΚ παρέμειναν σε βαθιά κρίση).

Στην πραγματικότητα είχαμε «κυβέρνηση Χίλτον» και κατάργηση της Βουλής μέχρι το 2018. Ενδιάμεσα έπρεπε να αποδεχθεί την